

A csaláncsípés

Lurkót az óvoda udvarán megcsípte a csalán, amely a kerítés tövében árválkodott. Mintha csak véletlenül tévedt volna arra. Mondhatom, nem véletlenül. Egyenesen azért, hogy Lurkót megcsípje. Szegény, először azt hitte, kígyó marta meg. A lélegzete is elakadt.

– Szszszszs! – kiáltott fel fájdalmasan a sértett. Gyorsan körülnézett, látja-e valaki. Nem látta, legalábbis ő úgy látta, hogy senki sem látta. Nem árt az óvatosság, ha az embernek sírhatnakja van. De Lurkó most mégse sírt, sőt büszkén kezdte nézegetni a viszkető hólyagocskákat, az ő csaláncsípését. Bizony, ilyenje nincs ám akárkinek! Odament Laurához és megmutatta nekik úgy, hogy a többi lány is jól láthassa. Egészen odavoltak tőle. – Nem fáj? – kérdezték izgatottan és aki csak hozzáfért, megsimogatta. – Ugyan, dehogyl! – mondta Lurkó, és nagy erőfeszítésbe került, hogy vakarózni ne kezdjen.

Gyors lábon járt a hír, hogy Lurkót megcsípte a csalán. Mindenkinek külön meg kellett mutatni és felelni a kérdésre, „Nagyon fáj?”.

– Csudi klassz hólyagok! – mondta irigykedve Robi. Még a piros kisautóját is odaadta volna érte cserébe.

– Van egy lógó fogam is, nézd! – mondta Lurkó és nyelvével előretolta, hogy Robi meggyőződhessen róla, nem hazudik. Robi ezt már nem bírta elviselni: – De odavagy! Azt hiszed, csak neked van lógó fogad meg csaláncsípésed?! Nekem szamárköhögésem is volt meg féltőmirigyem és... és van három lyukas fogam. De ez mind semmi, a bátyám hajában tetűt talált anya! Nem is egyet.

– Nekem meg... – mondta volna Lurkó, de Robi otthagya őt a lógó fogával meg a csaláncsípésével együtt.

Jolika óvó néni gyöngéden megsimogatta a csaláncsípés helyét. Lurkó úgy gondolta, már ezért is érdemes volt a csaláncsípést elszenvetni. – Máskor jobban vigyázz magadra! – intette óvó néni, de Lurkó úgy gondolta, ha jobban vigyázott volna magára, akkor Jolika néni most nem simogatta volna meg.

Lurkó úgy tapasztalta, jó dolog a csaláncsípés. A fiúk irigykednek rá, a lányok egészen odavannak érte, mindenki neki szeretné odaadni az uzonnáját. A zsebe tele túrórudival, nápolyival, meg mindenféle süteménnyel. Minden lány fülig szerelmes belé, talán még Jolika néni is.

Otthon a nagy borogatást rakott Lurkó karjára. – Ez jót fog tenni a csaláncsípésednek! – mondta nagy, aki mindenre tudja az orvosságot. Csak éppen azt nem tudta, hogy Lurkó szerette volna minél tovább megőrizni a csaláncsípés nyomát.

– Katonadolog! – mondta apa és evvel el volt intézve a csaláncsípés az ő részéről.

– Fáj, kicsikém? – kérdezte anya.

– Nem fáj – mondta Lurkó, pedig mintha tűz égetné, úgy sajgott a csaláncsípése, amit reggel bizony már hiába keresett. Eltűnt. Könnyek szöktek a szemébe.